'**బ**రితెగించిన ఆడది'
'నోటి దురుసు పిల్ల'
అవును. ఇవే బిరుదులు.

న్యాయం, అన్యాయం మీరే చెప్పండి. అంటే అన్నానని యాగీ చేస్తారు గానీ, నా మాట యదార్థం అవునా, కాదా? మాట్లాడితే చాలు - కందిరీగలు కుట్టినట్లు మొహం చెండుకుంటారు, నాలుకలు చించుకుంటారు. అయినా నేనేమన్నాననీ? ఎనిమిదిమందిని కనిపడేస్తిరి, ఇక చాల్లే తల్లీ, తండ్రీ - అన్నాను. తప్పా? మోడల్ దంపతుల్లా పన్నెండుమందిని కని క్రికెట్ టీమ్‌ని తయారుచేయాలిట.

మొదటి ఆరూ - అడవిలో మానులు!

పున్నామ నరకంట. ఏం పాడో పచ్చి బద్ద లో. దాన్ని తప్పించుకోవాలనే తపనలో మీరంతా వచ్చారని వో కుంటుసాకు కూసే వాడు అప్పట్లో. నోరు విప్పితే చాలు - అంతే - అయ్య బాధ్యతారాహిత్యం సంస్కృతమ్ము క్కల్లో ప్రవహిస్తుంది.

ఆరుగురి తర్వాత మా సత్తాయి వచ్చాడు గా! అదేలెండి - పుట్టగానే వాడు మా గారాల బాబు. పేరు - వీరవెంకట వరాహ సత్యనారా యణమూర్తి. ఏదో ఛాయ పోలిక... అవున్లెండి - పద్యం మరిచిపోయాను - అలా అలా... సత్యంగా పొట్టివాడయిపోయి, ఆనక సత్తాయి గా కురచవాడైపోయాడు!

వాడి ముద్దుముచ్చట్లలోనే మాయమ్మ

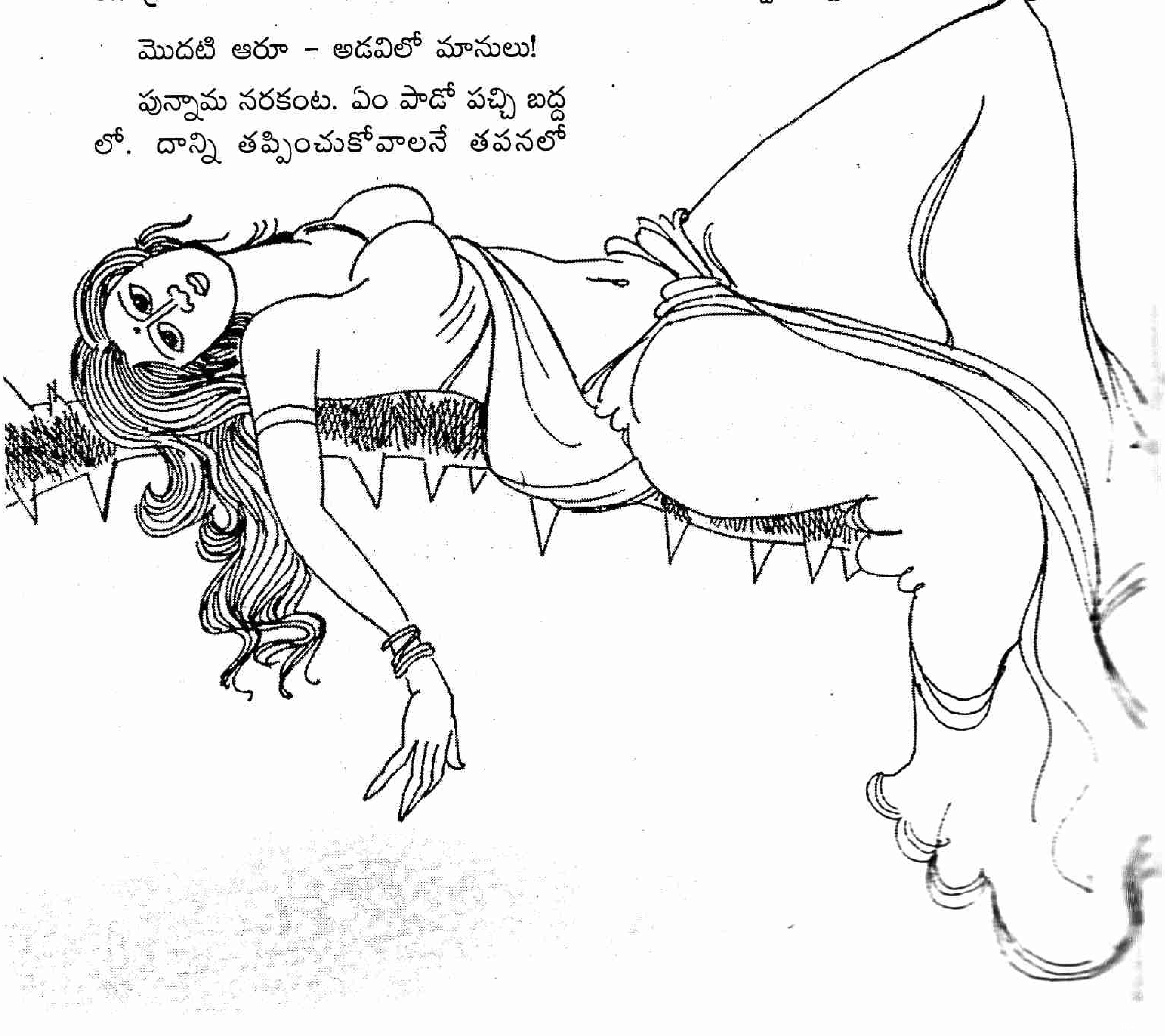

నిప్పు

బంగారుతల్లి మళ్లీ నీళ్లోసుకుంది. ఫలితంగా సత్తాయికి పదకొండో నెల, ఇంకో వేంకట సీతారామాం జనేయ లక్ష్మీనారాయణమూర్తి అవతారమెత్తాడు. వాడో లచ్చాయి ఇవ్వాళ! ఇంకా పదో నెల వెధవ. ఈ లచ్చాయి పుటకలకి చావు తప్పి కన్నులొట్టపోయింది - మా బంగారుతల్లికి. ఇవ్వాళెలా వుందనీ ఆవిడ? - గొంగళిపురుగు పట్టిన చెట్టుకు కాచిన ఎండు ములక్కాడలా వుంది. ఆమె అసలు ఎలా వుం డేదో తెలుసా?

వెంకటరత్నమాంబగా వుండేది. అప్పు డామె హేమంత పున్నమిలో పూచిన నంది వర్ధనంలా వుండేది. ఆ తర్వాత రత్నమాంబ అయింది. అప్పుడు ఆవిడ - వర్షాకాలంలో బూరుగ చెట్టులా వుండేది. ఆ తర్వాత్తర్వాత వెంకమ్మ అయిపోయింది. నాకు ఆశ్చర్యం వేసేది. రత్నమాంబ తర్వాత రత్న అన్నా కాకుండా - సరాసరి వెంకమ్మ ఎలా అయిందా అని! అంతేమరి. సంతానం ముందుకు క్యూ

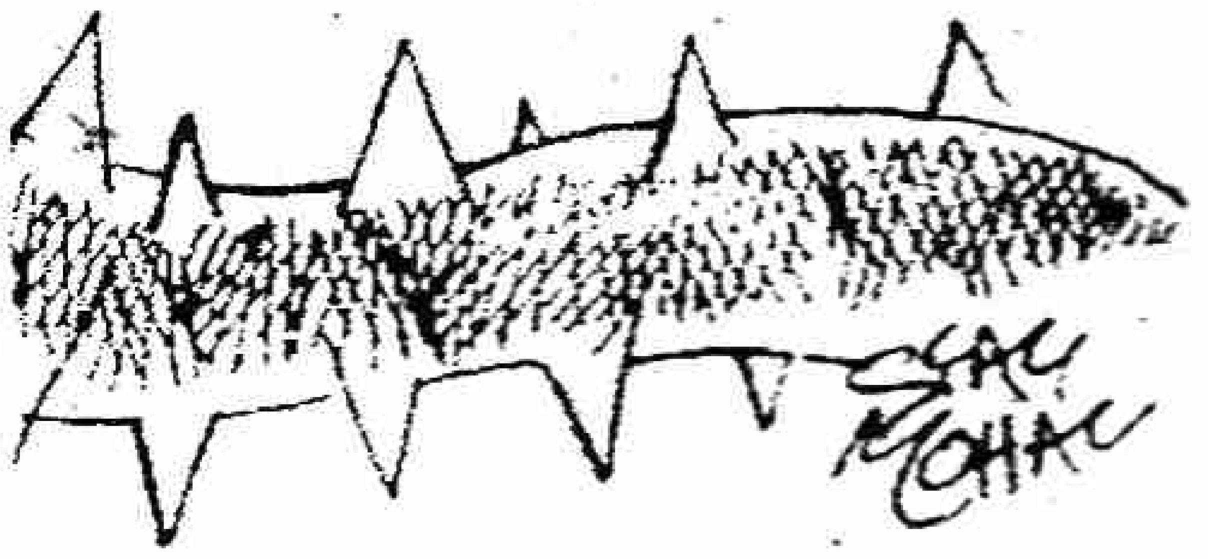

కదుతుంటే, ఆమె పేరు వెనక్కి వెనక్కి నడి చింది. మొదట్లోనండీ - ఆమెకి నాలుగు పేటల చంద్రహారం, వడ్డాణం, కడియాలూ వుండేవి. నాకు గుర్తే. పెళ్లిళ్లకీ, పేరంటాలకీ వెళ్లేటప్పుడు నాకూ వో గొలుసు వేసేది. అన్నీ కరిగ్రమింగిన వెలగపండులా అయిపోయినై.

ఇవ్వాళ ఇదిగో - దీపపు సెమ్మెలా! పసుపు తాడుతో మిగిలింది. ఇవాళ ఇదిగో - వెలిసి పోయిన వర్ణచిత్రంలా వుంది!

అందుకనే, నా గుండె మండిపోయింది.

అందుకనే కంఠం పెగుల్చుకుని అన్నాను. అందుకనే కసిదీరా అన్నాను. అందుకనే ఎలు గెత్తి అన్నాను. అందుకనే నవనాడులూ తెరచు కుని మరీ అన్నాను.

ఏమన్నానంటారా? చెప్తాను. వినండి.

"ఆ ప్రాణి రక్తమాంసాలు రెండూ హరిస్తివి - ఇక చాల్లేరా ముండాకొడకా" అన్నానండీ. అవును, అన్నాను. నా కడుపు రగిలిపోతోంది మరి. కళ్లు రెండూ ఆషాడ సముద్రాల్లా పొంగు తావుంటున్నాయ్ మరి. వెన్ను జలదరించి పిడి కిలిని ప్రోద్భలిస్తోంది మరి. అందుకనే అన్నాను.

అంతమాట అసలెలా అనగలిగానో తెలు సా? చెప్తాను.

రాత్రి భయంకరమైనది. అయితే వెన్నెల మరింత భయానకమైందని నాకూ తెలుసు. శరీరం మీదకి పాతికేళ్లొచ్చినై గదా - ఇంతోసి ప్రకృతి తెలీకుండా వుంటుందా? దానికితోడు నేను పుస్తకాల పురుగునీ, కవిత్వం వెలగబెట్టే దాన్నీ కదా!

విహారి

పాతబంగారం

ఆ రాత్రి - వెన్నెల - చెదపట్టిన తెల్లకాగితంలా!

దాబామీద - చింకిచాపలపైనా, పాత బొంతలపైనా, చీరెముక్కలపైనా - అందరం మొత్తం పదకొండుమందిమి - వొకరి పక్కగా వొకరం మొద్దుల్లా పడుకున్నాం. పదకొండో శాల్తీ మా నాయనమ్మ లెండి. నేను గది గుమ్మం దగ్గరగా వున్నాను. అవును. ఇప్పుడు మాకున్న ఆశ్రయం ఆ గదే. ఆశ్చర్యపోకండి. ఒకే ఒక్క గది! మండువా లోగిలితో మొదలైన వసతి! ఈ స్థితికొచ్చింది. ఎండావానా ఏ కాలమైనా సరే... పగలు అక్కడా ఇక్కడా పొద్దుపుచ్చడం, రాత్రుళ్లు ఇదిగో ఇలా... ఇంత గంజి వార్చుకోవడానికి మాత్రం ఆ ఒక్క గదీ. ఆ గది, ఖాళీ స్థలం - పాపం... ఇంటి యజమాని పద్మనాభంగారి దయ. ఆయన చిన్నతనంలో మా తాత ఏదో సహాయం చేసాడట. ఆ విశ్వాసం మాకు అక్కరకొచ్చింది. ఒక్కొక్కప్పుడు - 'సందులలో, గొందులలో... పందులవలె' అని ఏవేవో భావాలు కలుగుతూ వుంటయ్ నాకు. దుప్పటి కింద సంసారాలూ, నడుస్తున్న శవాలూ కళ్లల్లో మెదులుతూ వుంటై.

ఇంతకీ, నేనలా గది గుమ్మం దగ్గరగా పడుకుని వున్నానని చెప్పాను గదా. నా పక్కగా - చెంగు పరచుకుని తలక్రింద చేత్తో మా అమ్మ.

కళ్లు విచ్చుకుని శూన్యాన్ని చూస్తున్నాను. శూన్యం తప్ప మా బతుకులకి మహత్తరమైన వెలుగులూ, మధురమైన హాయీ ఏం వున్నై కనుక!

అప్పుడు ఆయన నెమ్మదిగా లేచి వచ్చాడు. చేతిలో బీడీ వెలుగుతోంది. వచ్చి - ఆమెని తట్టి లేపుతున్నాడు. అవున్లెండి. ఆమె ఆయన గారి భార్యేలెండి! నేనేమీ తొందరపడలేదు.

> **పాతబంగారం**
>
> తెలుగులోని అన్ని ప్రసిద్ధ పత్రికల్లోనూ ప్రచురించబడిన అసంఖ్యాక కథలు, నవలలు, సాహిత్య వ్యాసాలు, గ్రంథసమీక్షలు, నాటికలు, కవితల రచయితగా 'విహారి' తెలుగు పాఠకలోకానికి చిరపరిచితులు. వీరి అసలు పేరు జె.యస్. మూర్తి. వృత్తిరీత్యా ఎల్.ఐ.సి. హౌసింగ్ ఫైనాన్స్ జనరల్ మేనేజర్‌గా పనిచేసి రిటైరయ్యారు.
>
> వీరి 'పల్లచక్రం' కథా సంపుటికి (శాలివాహనతో జంటగా) ఆంధ్రప్రదేశ్ సాహిత్య అకాడమీ అవార్డ్ లభించింది. 'ఆంధ్రసచిత్ర వారపత్రిక' నుంచి వీరు ఐదుసార్లు బహుమతులు పొందారు. ఆంధ్రప్రదేశ్ సాహిత్య అకాడమీలో ఐదు సంవత్సరాలపాటు సభ్యునిగా ఉన్నారు. వీరి రచనలపై పిహెచ్‌డి కోసం పరిశోధన కూడా జరిగింది.
>
> వీరి కథలలో అత్యంత పాఠకాదరణ, ప్రశంసలూ పొందిన కథ 'నిప్పు'. ఇది 1990 లో 'ఆంధ్రజ్యోతి' వారపత్రికలో ప్రచురించబడింది. ఈ కథను 'కథాకేళి' పాఠకుల కోసం 'పాత బంగారం' శీర్షికన ప్రచురిస్తున్నాం.

ఆమె కళ్లు తెరచి చూసింది. గదికేసి రమ్మని చూపుతూ సైగచేసాడు ఆయన. ఆమె 'హవ్వ' అంటూ చెయ్యి నోటిమీద వేసుకుని, విసుగ్గా, చీదరించుకుని అటు తిరిగింది. ఆయన మళ్లీ ఆమె చేతిని పట్టుకుని లేపాడు. ఆమె కసురుకుంటూ మసలుతోంది.

అదిగో - అప్పుడు నాకు తిక్కరేగింది. హఠాత్తుగా ఏదో దయ్యం పూనినట్లయింది నాకు. లేచి కూర్చున్నాను. ఘాట్టిగా... అరిచాను. అవును అక్షరాలా అలాగే అన్నాను. "ఆ ప్రాణి రక్తమాంసాలు రెండూ హరిస్తివి - ఇక చాల్లేరా ముండాకొడకా"!

క్షణాల్లో వాతావరణం మారిపోయింది. అందరూ లేచారు. ముందుగా మా నాయనమ్మ

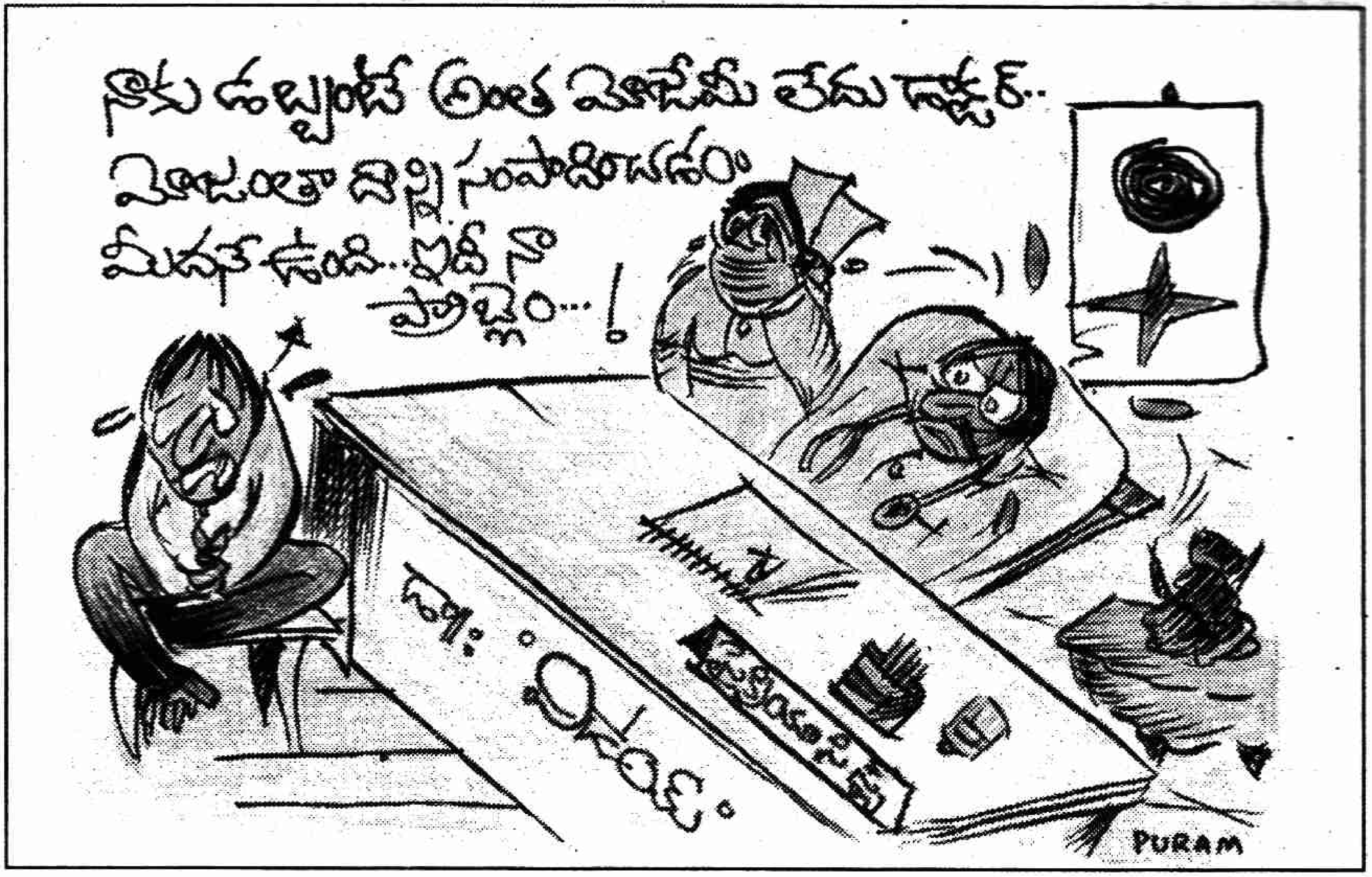

పౌరుషానికి దెబ్బ తగిలింది. నన్ను శాపనార్థాలు పెడుతూ, రుసరుసలాడసాగింది.

ఆ రాత్రి అంతా జడివానా, హోరుగాలీ! ఆ రాత్రి అంతా మనసుల్లో సంకల్ప ప్రతీకార చర్యలూ, మాటల్లో అంతా అసందర్భ వికల్ప ప్రలాపాలూ!

అప్పుడే... అదిగో – నా బిరుదుల పునశ్చరణా, పునరుద్ఘాటనా కూడా ఘాటుఘాటుగా జరిగినై!

నేను ఒక నిర్ణయానికి వచ్చాను. ఎవ్వరికీ చెప్పకుండా ఓ గుడ్లగూబ ఇంటికి వెళ్లాను. ఆరేళ్ల క్రితం –

డిగ్రీ చేస్తానంటే కొంప మునిగిపోతుందనీ, పోనీ ఏదో ఒక చిన్న ఉద్యోగం చూసుకుంటానంటే – ఏడేడు తరాలూ మైలపడతాయనీ – ఆ ముసల్ది భోరుమని ఏడ్చింది. ఆవిడ కొడుకు సరేసరి. తన పౌరోహిత్యం ఎందరినైనా ఉద్ధరిస్తుందనే అఘోరింపు, మిథ్యాగౌరవం. అంతరాంతరంలో అసలు ఏడుపు – 'ఆడపిల్లకు చదువెందుకు? ఉద్యోగమెందుకు?' ఫలితంగా నేను రైల్వేలైను పక్కన పిచ్చిమొక్కలా నిలిచిపోయాను. ఇవ్వాళ? – ఇలాంటి ఉద్యోగాలకి తప్ప పనికిరాను.

గుడ్లగూబ పేరు మణ్యం. కాన్వెంట్ నడుపుతున్నాడు. చెప్పాను. గర్వంగా, సన్నగా నవ్వాడు. 'వెల్‌కమ్' అన్నాడు. తన బాధలన్నీ చెప్పుకున్నాడు. 'పీత కష్టాలు పీతవి' శ్రీశ్రీ గుర్తుకొచ్చాడు. హాలుని కలయజూసాను. ఒక యాభై వీడియో కాసెట్స్ వున్నై షోకేస్‌లో. నాలుగు వందలకి మించి ఇవ్వలేనన్నాడు. తాను చేస్తున్న సమాజసేవ గురించీ, విద్యావ్యాపారం గురించీ చాలా చెప్పాడు. కాఫీ ఆఫర్ చేయలేదు! థ్యాంక్స్ చెప్పి, మర్నాడు వస్తానని చెప్పి వచ్చేసాను.

చిన్నదో పెద్దదో ఉద్యోగంలో చేరానా? దానికొక పెద్ద రాద్ధాంతం. ఇంట్లో పూటపూటా షష్టాకం. మొదటి నెల గడిచింది. జీతం ఇస్తూ

దొంగచూపులు చూస్తూ, సన్నగా అన్నాడు మణ్యం, "జీతాన్ని వృద్ధిచేసుకోవడం నీ చేతిలో వుంది. మా వాళ్లంతా రేపట్నుంచి వూళ్లో వుండ రు" అదృష్టమంతా నీదే అన్నట్టు నసిగాడు.

"అప్పుడైతే నెలకి ఎంతిస్తావ్?" ఠక్కున అడిగాను.

మొహాన్న కొట్టినట్లయింది వాడికి. అవా క్కయిపోయాడు.

"అలా బతకదలచుకుంటే, ఇన్ని అరణ్యాలు దాటి వుండేదాన్ని కాదురా వెధవా. బుద్ధిగా మసలుకో, రచ్చచేయదలచుకోలేదు రాస్కెల్" అంటూ వచ్చేసాను. నా పాదాల్లో వెయ్యి వోల్టు ల విద్యుత్తు ప్రవహించింది! ఉక్రోషంతో వెనక నుంచీ అంటున్నాడు మణ్యం "పెద్ద పత్తిత్తు! యూజ్‌లెస్ ఫూల్!" మరో బిరుదు!!

*   *   *

రోజులు – వారాలు, నెలలూగా మారుతూ వున్నై. మరో ఆరు నెలలు గడచినై. తిట్టే నోరు వూరుకోదని ఋజువుచేసాను. ఒక క్లాత్ షాపులో, ఒక టీవీల షాప్‌లో, ఒక ఫ్యాన్సీ షాప్‌లో – ఉద్యోగం వెలగబెట్టడం అయిపో యింది.

అన్నిచోట్లా వొకటే వాతావరణం. అయితే యజమాని, కాకపోతే వాడి తమ్ముడో, ప్రాణ మిత్రుడో! అంతే తేడా. ఒకడు పనీపాటా లేకుం డా వెకిలి మాటలు, మరొకడు ఏదోఒకటి కల్పించుకుని అక్కడా ఇక్కడా తాకడం, ఇంకొక డేమో స్టార్‌హోటళ్లకి ఆహ్వానం.

వర్ణనలేమీ అక్కర్లేదు – ఆ సన్నివేశాలూ, సంఘటనలూ మీకు బాగా పరిచయమైనవే గదా.

ఎవరి 'ఫొటో నెగిటివ్'ని వాళ్లు చూసు కుంటే సరిపోతుంది!

అలా, వంకరగీతల పజిల్‌లో – ఒక సబ్బు ల కంపెనీలో చేరాను. ఆ ఫ్యాక్టరీ ఊరికి పది కిలోమీటర్ల దూరంలో ఉంది. రోజూ బస్‌లో వెళ్లిరావడం, ఇదో చిత్రమైన అనుభవం. నిజం గా – ఈ జనారణ్యంలో ఇప్పటికీ ఇన్ని కోతులు వున్నాయంటే నమ్మశక్యం కాదు.

రాత్రిళ్లు నిద్రపోదామంటే పట్టదు. దేహ మంతా సంకోచించుకుపోతుంది. మనసు కుం చించుకుపోతుంది. వందల జతల కళ్లు, చిత్ర విచిత్ర భంగిమల్లో వందల నొసళ్లు, ఎక్కడో ఒకచోట స్పర్శించి 'వైకేరియస్ ప్లెజర్'ని పొందే కరాలు, ఎక్స్‌రే చూపులతో ఆహ్వానాలూ, సంకే తాలూ పంపే సూకరాలు! ఎన్నిరకాల మగ జంతువులో!

ఉద్యోగం కోసం అడుసు త్రొక్కాను. తప్పే దేముంది?

ఎకౌంటెంట్ రాఘవరావ్ వో సాయంత్రం అడిగాడు "మీకు అభ్యంతరం లేకుంటే" అని. విషయం అర్థమైంది నాకు. "చూడండి రాఘవ రావ్‌గారూ, మీ భార్య పోయింది. అందుకు నా సానుభూతి. అయితే మీ నలుగురి పిల్లల్నీ సాకడానికి నాకు ఓపికా లేదు, ఇష్టమూ లేదు. నేను ఇప్పటిదాకా చేస్తూ వచ్చిన పని అదే. ఇంక చాలు". పాపం. యాభైయేళ్ల పెద్దమనిషి దెబ్బతిన్నాడు. గబగబా వెళ్లిపోతూ సణుక్కు న్నాడు... "మరీ పెంకిఘటం!"

అవును – మంచి బిరుదే!

*   *   *

ఇంటి పరిస్థితి అరికాళ్ల క్రింద మంటగానే వుంది నాకు.

మా అయ్యమీద అసహ్యంతో నేను ఆయ నతో మాటలు మానేసాను. అయినా – ఆయ నా, మా నాయనమ్మా నా గురించీ, నా ఉద్యో

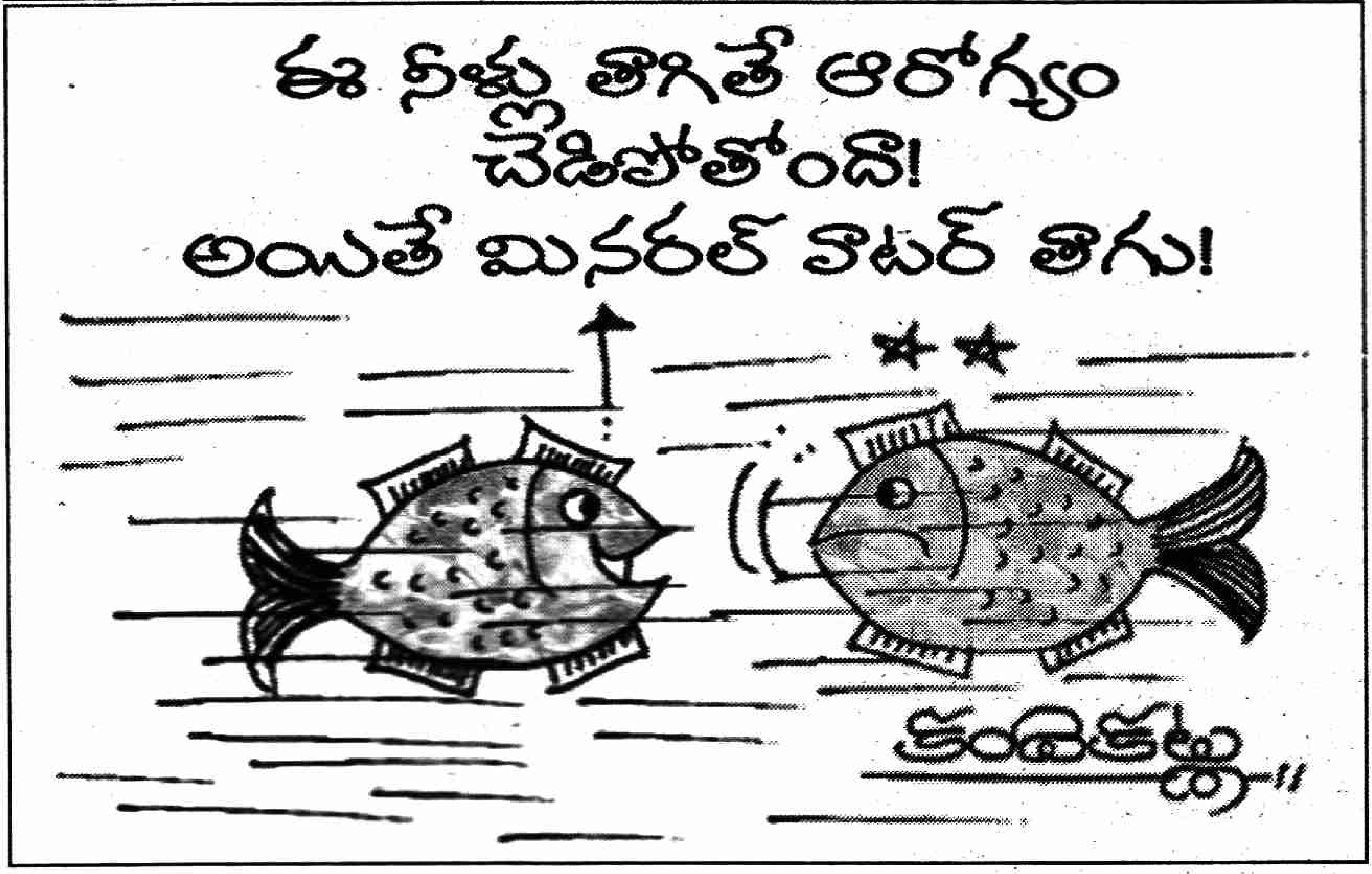

గం గురించీ వ్యాఖ్యానాలూ, పిల్లల ముందు ఎగతాళీ, ఎద్దేవా! అసలు వాతావరణమే రోడ్డుపక్కన కూరల మార్కెట్ తీరు. దానికి తోడు వీళ్ల నస. అత్తగారి సణుగుడులా సాధింపు. ఓర్పు నశించిపోతోంది.

అమ్మ నన్ను తప్పుకు తిరుగుతున్నట్లు వుంటోంది. తాను నేరం చేస్తున్నాననే భావన - ఆమె కళ్లల్లో చదువుకోగలిగాను.

ఒకరోజు -

ఉదయాన్నే ఆమె స్నానంచేసి వచ్చి, గదిలో గుడ్డలు మార్చుకుంటోంది. ఉండబట్టలేక అడిగాను... "నువ్వన్నా కాస్త జాగ్రత్తగా వుండొచ్చుగా," రాత్రి తమ చర్యల్ని నేను పసిగట్టానని ఆమె అర్థంచేసుకుంది. తల పైకెత్తి నా కళ్లలోకి చూసింది. ఆమె కళ్ల నిండా నీరు!

నేను ఆమె పెద్ద కూతుర్ని! ఆ క్షణాన్న నేనూ నిబ్బరించుకోలేకపోయాను. మేఘం వర్షించనే వర్షించింది. ఉన్నపాటున ఆమెని చేతుల్లోకి తీసుకుని భుజం నిమరసాగేను. ఆమె నా కౌగిలిలో పసిపిల్లే అయిపోయింది!!

క్షణాల తర్వాత - ముక్కుపుటాలెగరేస్తూ, మాటలు తేలిపోతుండగా అంది... "నాకు తెలుసు. మాట వజ్రంగాని, మనసు వెన్న" అని!

ఇది - అమ్మ నాకిచ్చిన బిరుదు!

* * *

అవును. క్రమంగా నాలో ఏదో మార్పు వస్తున్నట్లు నాకూ అవగతమవుతూనే ఉంది. గుండెలో ఏదో తెలియని ఉద్విగ్నత. తేనెకంటే తీయని ఊహల మీదికి మళ్లుతోంది ఆలోచన. పగలూ రాత్రీ ఎప్పుడో చూసిన "తేరే మేరే సప్నే" సినిమాలో దృశ్యాలు కళ్లముందు ప్రత్యక్షమవుతున్నాయి. అడవి పువ్వు కుసుమించిన భావన. దేహంలో తెలియని పులకింత. మనసు మంచు తడిసిన పారిజాతంలా అవుతోంది.

నాలో నేను వితర్కించుకున్నాను. నా మనసుని నేను ప్రశ్నించుకున్నాను. నా ఆలోచనని నేను విశ్లేషించుకున్నాను. కవితలూ, కావ్యాలూ చదువుతుంటే మనసు పరిపరి విధాలుగా

పోయి పోయి, చివరికి సోమసుందర్ వ్రాసిన వచనఖండిక మీదకే వచ్చి చేరేది. అప్పుడు నా గుండెని నేను పలకరించాను, పరీక్షించుకున్నాను.

అతను - ప్రత్యక్షమైనాడు నా ముందు!

అవును. అతనే. కొన్నాళ్ల మూగ చూపుల తర్వాత - ఒకరోజు తను నవ్వితే నేనూ అలవోకగా నవ్వాను. ఆ తర్వాత ఒకరోజు - నేను మందహాసం చేస్తే - ఒక అడుగు ముందుకు వేసి చిన్నగా ఒక 'జిగర్' చెప్పాడు. మరో రోజు - బాగా మాటలు కలిసిన తర్వాత - నాకు కవిత్వమంటే ఇష్టమని తెలుసుకున్నానని, నా అభిరుచిని పొగిడాడు. నేను ఏ మందారపువ్వునో సిగలో తురుముకుంటే మెచ్చికోలుగా కళ్లు చికిలించేవాడు. నేను నిక్కచ్చిగా, నిర్మొహమాటంగా మాట్లాడుతుంటే - ప్రశంసాపూర్వకంగా తదేకంగా చూసేవాడు.

అతను - మా కంపెనీలో అసిస్టెంట్ మేనేజర్.

అతను మెరుస్తున్న నీలంరంగు తెరలా వుంటాడు. 'నల్లనివాడు, పద్మనయనంబులవాడు...' అని జోక్ చేసాను. "నేను ఏ రంగైనా ఫర్వాలేదు. సప్తవర్ణాల మిశ్రమం - తెలుపు. అది నీవు, నీ పేరు తెలుపు" అన్నాడు. చిరుజల్లులో వడగళ్లు ఏరుకుంటున్నట్టు అయింది నాకు!

నిన్న సాయంత్రం - రంగడి గుడి ఆవరణలో మంటపం మీద కూర్చున్నాం. ఆకాశం బూడిదరంగు చాందినీలా ఉంది. ఉండుండి వొకరినొకరం చూసుకోవడం తప్ప, ఉలుకూ పలుకూ లేదు. అతను గులక రాయితో, నేను కొంగుతో ఆడుకుంటున్నాం.

నెమ్మదిగా దగ్గరికి జరిగాడు. నా చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. అరచేతిని చూస్తూ "కొందరి చేతులు గోరింటాకుకే కొత్త అందాన్ని స్తాయి" అన్నాడు. నేను నవ్వాను.

క్షణాల తర్వాత మాటలు కూడదీసుకుంటూ అన్నాడు... "నీ తత్వాన్ని పూర్తిగా అర్థంచేసుకున్నాను. నీ వ్యక్తిత్వాన్ని ఎల్లప్పుడూ గౌరవిస్తానని మాటనిస్తున్నాను. మనం పెళ్లి చేసుకుందాం."

నేను చలించాను. ఆ చలనంలో ఆనంద సంస్పందనం వుంది, భయవిహ్వలతా వుంది. నా కళ్లల్లోని అర్థంకాని భావాల్ని అతను గమనించాడు. మౌనం వహించాడు.

ప్రతిమల్లా చాలాసేపు కూర్చుండిపోయాం. పొన్నాయి చెట్టుమీద పిట్టలు అరచుకుంటూ వెళ్లిపోతున్నై. ఆకాశంలో ఒంటరి చుక్క మొలిచింది. మేమూ లేచాము.

ఆ రాత్రి ఆలోచనలతో నాకు నిద్ర లేదు.

ముందు వెనుకలు చూడడంతో నా నిద్ర పోయింది. చెప్తాను.

నా ముందు - అతను, అతని మతం!

నా వెనుక - నా ఐదుగురు చెల్లెళ్లూ, మా నాయన పౌరోహిత్యం!!

ఇంతకు మించి ఏం చెప్దామన్నా గొంతులో ఏదో అడ్డంపడుతోంది. ఉంటాను.

ఇప్పుడిక మీరు చెప్పండి. నేను వింటాను.

నాకున్న బిరుదులకి తోడు - 'లేచిపోయింది' అనో, 'పిరికిపంద' అనో - మరో బిరుదుని కలుపుతారా? చెప్పండి. వింటాను!

అన్నట్టు అసలు విషయం మరిచిపోకండి ప్లీజ్ - మా వెంకమ్మ తల్లికి ఇప్పుడు - ఆరో నెల!!!

వన్‌మినిట్... చెప్పడం మరిచాను. నా పేరు... ●